

NOOR AZLİN

BÜYÜLÜ KALEM

KİTAPLARIN
SİHİRLİ DÜNYASINA
BİR
YOLCULUK

"Kelimeler bazen bir kapıdır,
bazen de bir kafes..."

carpediem!

Giriş

Güzel bir sahil kasabasının yakınında, muhteşem bir ev düşünün. Rüzgârda hafifçe sallanan yaprakları, gözlerinin önüne serilmiş denizi ve ufuklardaki beyaz bulutları izlemek... Kim böylesine güzel bir yerde yaşamak istemezdi ki?

İntan, gökyüzüne dağılmış kuşları seyrederken kendini hiç olmadığı kadar huzurlu hissetti. Derken gözleri, Şair Sufyanın yazma teknikleri hakkındaki konuşmasını dikkatle dinleyen arkadaşlarına kayd. Herkes harıl harıl not alıyordu. Ancak Şair Sufyanın sesi ile dalgaların sesi birbirine karışırken onu dinlemek çok zordu.

İntan ise hâlâ gökyüzüne bakarak, zihninde dönüp duran düşüncelere dalıp gitmişti. Sanki gökyüzü onlara aitmiş gibi özgürce uçan kuşları hayranlıkla izledi. Şair Sufyanın anlattıklarını

sindirmeye çalışmaktansa Allahın kudretine hayran kalmayı tercih ederek bolca şükretti.

Tek umudu, hocasının ona herhangi bir soru sormamasıydı. Zihni çok yorgundu ve Şair Sufyan'ın anlatmaya çalıştığı şeyleri bir türlü dinleyemiyordu.

“İntan... nereye dalıp gittin öyle? Ben ders anlatırken dikkatini vermeyen öğrencileri sevmediğimi biliyorsun, değil mi?”

Şair Sufyanın sesi bir oktav yükseldi. İntan başını kaldırdığında göz göze geldiler.

“Özür dilerim Şair Sufyan... Dikkatimi toparlayacağım.”

İntan söz verdi ama pek de içten bir söz değildi. Yazmaya olan ilgisi giderek kayboluyordu. Artık roman tamamlama konusunda, eskisi kadar hevesli değildi. Öyle ki Harflerin Büyülü Dünyasında, artık kendini yabancı hissediyordu.

“Bunu bir daha yapma İntan, Harflerin Büyülü Dünyası'nda çok parlak bir geleceğin var. Bu fırsatı heba etme.”

Şair Sufyan, uyarıcı bir tonda konuştu. İntan ise onun kalbini kırmamak için yalnızca başını salladı.

Harflerin Büyülü Dünyası'ndaki her öğretmene, saygı göstergesi olarak isimlerinin başında “Şair” sözcüğü eklenirdi.

Sonunda odasına döndüğünde yazmaya çalıştı ancak aklına yazacak hiçbir fikir gelmedi. Derin bir nefes aldı. Bir süre not defterine sessizce baktı ve kesin bir karar vererek ayağa kalktı.

“Artık yazmayı bırakıyorum!”

Ariyana'nın Hedefi

Öğretmen Sakina, dördüncü sınıfların bulunduğu dersliğe sinirli bir yüz ifadesiyle girdi. Az önce sınıf öylesine gürültülüydü ki sanki bir garuda sınıfın orta yerine dalmışçasına korkunç bir kargaşa vardı.

Fakat Bayan Sakina sınıfa girdiği anda, öğrenciler sanki hiçbir şey olmamış gibi sessizliğe gömüldü.

“Numara yapmanıza gerek yok. Sesinizi ta nerelerden duydum. Toptancı pazarı gibi, kulaqlarım çınıyor vallahi.”

Bütün öğrenciler başlarını eğip yere baktı. Hepsi, Bayan Sakina'nın ne kadar disiplinli bir insan olduğunu biliyorlardı. Eğer biri cevap vermeye kalkarsa, çok fena azarlanırdı.

Dani, “Özür dileriz öğretmenim” dedi, sınıf başkanı olarak suçluluk dolu bir ifadeyle konuşmuştu.

“Sizi affedebilirim ama bazı şartlarım var... Herkes sırayla ayağa kalkacak ve bana gelecek hedeflerinden bahsedecek. Ayrıca hepinizden seçimlerinizin nedenlerini de açıklamanızı istiyorum.”

“Ariyana?” Bayan Sakina’nın bakışları ona sabitlenmişti.

Ariyana, ismini duyunca yavaşça yutkundu. Tüm sınıfın önünde konuşmaya hiç hazır değildi. Sınıf arkadaşlarının gözleriyse çoktan kocaman olmuştu ve yüzlerindeki hoşnutsuz ifadeyle ona bakıyorlardı.

“Ben yazar olmak istiyorum, öğretmenim.” Ariyana’nın sesi, neredeyse duyulmuyordu.

“Hedefini ve bir de neden bu hedefi seçtiğini, daha yüksek bir sesle tekrarlayabilir misin?”

Bayan Sakina, ona büyük bir ilgiyle bakıyordu. Bu soruya cevap vermek gerçekten zordu.

Ariyana’nın yazmaya olan ilgisi, annesinin kitaplarını okumaya başladı ilk andan beri vardı. Annesi kitap okumayı çok severdi ve bu ona da geçmişti.

“Ben yazar olmak istiyorum, öğretmenim. Çünkü başkalarına ders olabilecek hikâyeler yazmak istiyorum.”

Sessizlik, sınıfa büyük bir sessizlik hâkim olmuştu.

Ariyana, rahat bir nefes aldı çünkü soruyu sorunsuz bir şekilde yanıtlayabilmişti. Fakat bütün sınıf sessiz bir şekilde dururken, İman birden konuşmaya başladı.

“Sınavlardan hep düşük alıyorsun... Nasıl yazar olacaksın ki? Suhada gibi olmaya çalışıyorsun ama boşuna hayal kurma bence. Sen kim onun gibi ünlü bir yazar olmak kim?”

İmanın sözleri, tüm sınıfta kahkahalarla karşılandı. Ariyananın gözleri dolu dolu oldu ancak söylenenlere cevap vermedi. Onların önünde zayıf görünmek istemediği için göz yaşlarını tutmaya çalıştı. Ne de olsa İman'ın kendisi hakkında söyledikleri doğrudu. Bazen kelimeler, bir hançer gibi keskin olabiliyordu.

“İman, başkalarının hedeflerini küçümsemek doğru bir şey değil. Başkalarıyla kıyaslamak ise daha da yanlış... Bunu sakın bir daha yapma. Terbiyeli ol!” Bayan Sakina, İman'ı uyardıktan sonra Ariyana'ya döndü, “Güzel, Ariyana. Eğer iyi bir yazar olmak istiyorsan, çok okumalı ve kelime dağarcığını geliştirmelisin ki yazdıklarında da bunu uygulayabilesin” dedi onu cesaretlendirerek.

Ariyana hafifçe başını salladı. Keşke Bayan Sakina, onun zaten ne kadar çok kitap okuduğunu bilseydi. Ariyana sürekli kitap okuyordu. Hatta evde özel bir okuma odaları bile vardı.

Annesi, bu odaya “İç Açıcı Oda” derdi. İkisi bazı zamanalar, orada kitap okuma partisi verirlerdi.

Bayan Sakina'nın dersi boyunca Ariyana'nın zihni, bilinmeyen yönlere gitti. İman'ın sözleri aklından çıkmıyordu, sanki artık onlardan kaçamıyordu. Çok okumasına rağmen yazma konusunda neden hâlâ ustalaşamadığının nedenini sorgulamaya başladı.

O gün okuldan döndükten sonra her zamankinden çok daha sessizdi. Arabada bile hâlâ sınıftaki olayı düşünüyordu. Evet, aslında İman'ın sözlerinde yanlış bir şey yoktu. Gerçekten de yazma konusunda zayıf olan öğrencilerden biriydi. Siti Suhada gibi çok genç yaşta yazar olmuş ve herkes tarafından övgüyle anılan biriyle kendini nasıl kıyaslayabilirdi ki?

Farkında olmadan iç geçirdi. Bunu duyan annesi, onun pek de iyi olmadığını anladı. Hem zaten anlamaması mümkün müydü? Normalde Ariyana, okul sonrası annesine sürekli bir şeyler anlatırdı. Fakat bu kez, hiç olmadığı kadar sessizdi. Üstelik annesi, sanki ona ihtiyacı olan sükuneti vermeye çalışıyormuş gibi radyoyu bile açmamıştı. Fakat sonunda dayanamayarak bu sessizliği bozdu.

“Güzel kızımın canını sıkan ne bakalım? Benimle paylaşmak ister misin?” Annesinin sesi, yumuşak ve şefkat doluydu.

Ariyana, hemen yan koltukta oturan annesine döndü. Gözlerindeki yaşları saklamaya çalışsa da başaramadı ve şişmiş göz kapaklarını gizleyemedi. Bunu gören annesinin ifadesi değişti, endişeli bir hal aldı.

“Annene söylemek istemiyor musun yoksa?”

Annesinin sorusu, Ariyana'nın kulaklarına zorlama gibi gelmedi. Aksine sesinde, anlayışlı bir tonlama vardı. Zaten kendisi hazır olmasaydı, annesi onu asla zorlamazdı.

İşte bu, onun annesiyle babasına kıyasla daha rahat konuşmasının sebeplerinden biriydi. Babası, bitmek bilmeyen iş yoğunluğu içinde kaybolmuşken, Ariyana zamanının çoğunu annesiyle geçiyordu.

“Bugün bütün sınıf bana güldü anne” dedi alçak ve titrek bir sesle. Zihninde İman'ın sözleri yankılanıp duruyordu.

Ariyana'nın titreyen sesi, dalga dalga yayılan bir ağlamaya dönüştü. Çünkü dersten beri duygularını içinde tutmaya çalışıyordu.

“Eğer ağlamak seni rahatlatırsa, ağla Ariyana.”

Annesinin yumuşak sesi kulaklarına ulaştı. Başörtüsünün ucuyla gözyaşlarını silerken derin bir nefes aldı.

“Benim suçumdu. Onlara, bunu yapmaları için fırsatı ben verdim.”

Hayallerini ve hedeflerini sınıfın geri kalanıyla paylaştığı için içinde bir pişmanlık duygusu belirdi. Ama kariyer olarak yazarlığı seçmesi yanlış bir şey miydi ki?

Ve annesine sınıfta olanları anlatmaya başladı.

“Eğer başarmak için çok çalışırsak, hiçbir şey imkânsız değildir. Yazar olmak istemende hiçbir yanlışlık yok. Yazarlık da geliştirilebilecek bir yetenektir” dedi annesi, anlattıklarını sessizce dinledikten sonra.

Ariyana, annesinin sakin ve ferahlatıcı sözleriyle az da olsa ikna olduğunu hissetti. Kalbi, sanki biraz olsun rahatlamıştı.

“Anne, sence ben istersem gerçekten de yazar olabilir miyim?” diye Ariyana tekrar sordu, bir kez daha duymak ister gibi... Çünkü kalbinde yatan şey, Suhada gibi başarılı bir yazar olmaktı.

“Neden olmasın? Man jadda wa jada” dedi annesi gülümseyerek ve ona baktı.

“Ne demek istiyorsun, anne?” diye sordu Ariyana, alnını kırıştıtararak.

“Hedefleri için gerçekten çabalayan kişi, sonunda başarıya ulaşır” anlamına gelen Arapça bir deyim.

Ariyana, bu derin sözlerin anlamını sindirmeye çalıştı. Aklından, bu sözü hemen not defterine yazmak geçti.

“Teşekkür ederim, anne” dedi, sonunda gülümseyebiliyordu. “Bugün dükkânı mı temizleyeceksin? İstersen sana yardım edebilirim.”

Evlerinin alt katında, annesinin bir kitapçı dükkânı vardı. Annesi bu teklif karşısında memnuniyetle başını salladı.

Ariyana, her zamanki gibi eski ve okunmuş kitapların kutulara yerleştirmesine yardım etti. Bazı kitaplar eski olmalarına rağmen hâlâ güzel görünüyordular. Onlara bu kadar iyi baktığı için annesine hayranlık duymaya başladı.

Annesi, çocukların okuma alışkanlığını geliştirmek için bir gelenek başlatmıştı. Okuduğu her kitabı, ihtiyacı olan başka birine bağışlıyordu.

Ariyana, annesine yardım etmekle meşgul olduğu sırada, biraz yıpranmış ama üstünde muhteşem el işlemlerinin olduğu bir kitap gördü. Uzun süre bakışlarını ondan alamadı. Kitabın yanındaysa, üzerinde güzel oymaları olan bir de kalem duruyordu.

Tam annesine kitap ve kalem hakkında bir şeyler soracaktı ki bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Muhtemelen onun eski eşyalarını karıştırmasına izin vermezdi. Bu yüzden kitabı bir kenara ayırdı ve kalemi de arkasına sakladı. Bir yandan da annesinin ortadan kaybolan eşyalarını fark etmemesi için dikkatli olmaya çalışıyordu.

Ariyana, “Bana yardım ettiğın ve moralimi düzelttiğın için teşekkür ederim” dedi ve annesi ona sarılırken kocaman gülümsedi.

Annesinin ona sırtını dönmesiyle Ariyana da hemen izin isteyerek odasına kaçtı. Başarmıştı, annesi fark etmeden kitabı ve kalemi alabilmişti!

Yatağına oturdu ve sanki içine girmeye çalışıyormuşçasına derin derin kitabı incelemeye başladı. Dudakları hafifçe kıpırdandı ve eski kitabın kapağında yazan başlığı mırıldandı: “Yeni Başlayanlar İçin Yazarlık Rehberi.”

Bir yandan heyecanlanıyor, bir yandan da kitabın gerçekten annesine ait olup olmadığını merak ediyordu. Bildiğı tek şey, annesinin yazmayı pek sevmediğiydi. Peki ama ne zamandan beri yazı yazmaya ilgi duyuyordu?

Zihninde beliren onlarca soruyla birlikte Ariyana'nın parmakları, hızla ilk sayfayı çevirdi.

Ve o an... Kalbi aniden çarpmaya başladı.

Kalemin Ucundaki Büyü

Ertesi gün Ariyana, annesinin dükkânından aldığı oymalı kalemi ve kitabı okula götürdü. Anlaşılan İman, okuldaki tüm öğrencilere onun yazarlık hayali kurduğunu anlatmıştı. Koridor- da yürürken çevresindeki birkaç öğrencinin ona alaycı bakışlar attığını ve sinsice gülüm- sediğini fark etti.

Adımlarını kantine doğru yöneltti. Fakat kantinde İman ve arkadaşlarını görünce fikrini değiştirdi. Yeni alaylar ve hakaretler duymak istemiyordu. O an Ariyana'nın zihni, tüm bun- larla başa çıkacak kadar güçlü değildi.

Ariyana, kendisinden neden bu kadar nefret ettiklerini bilmiyordu. Acaba bilmeden İman'ın

duygularını mı incitmişti? Bu yüzden mi ona öfke doluydu?

Zil çaldığında Ariyana aceleyle sınıfa doğru yürüdü. Bugün ilk ders, her zamanki gibi yazı dersiydi. İki gün önce Bayan Sakina, bugün için bir sürprizi olduğunu söylemişti.

Ariyana heyecanlanmadığını söylese bu kesinlikle yalan olurdu. Bayan Sakina'nın öğretme tarzı, onu her zaman etkilerdi.

“Günaydın çocuklar. Bugün hepimizden kısa birer hikâye yazmasını istiyorum. Bunu bir yarışma olarak düşünün. İki ders saatiniz var ve bitmeyen hikâyeler bile bana teslim edilecek” dedi.

İşte şimdi Ariyana'nın hisleri karmakarıştı, heyecan ve korku arasında gidip geliyordu. Acaba güzel bir hikâye yazabilir miydi? “Öğretmenim... Hikayelerimizin konusu ne olacak?” diye sordu Fatin, heyecanla. “Konu serbest... Ancak dikkat etmeniz gereken bir kuralımız var ve o da asla intihal yapmamak!”

Ariyana dudaklarını ısırды. Bayan Sakina'nın intihal dediği şey, bir başkasının eserini veya sözlerini sahibini belirtmeden kullanmaktı. “Başlayabilir miyiz öğretmenim?” diye sordu Fisya. Kendisi yazı derslerinde her zaman iyi notlar alırdı.

Ariyana, önündeki boş kâğıda bakarken düşüncelere daldı. Nasıl bir hikâye yazacağını bulmaya çalışıyordu.

“Prens Zola...”

Zihninde, büyüdü bir evrende yaşayan Prens Zola isimli bir karakter oluşturdu. Oymalı kalemını çıkardı ve birden parmakları boş kâğıdın üzerinde dans etmeye başladı. Hikâyesini yazarken, birkaç çift gözün kendisine yöneldiğini fark etti. “Çok hızlı yazıyorsun” dedi Sofia, şaşkın bir ifadeyle.

İlk kez Ariyana, bir kompozisyon yazarken uzun uzun düşünmedi. Fikirleri, adeta bir su gibi akıyordu. Kimsenin bakışlarına aldanmadı. O an için önemli olan tek şey, hikâyesini zamanında tamamlayabilmektir.

Ariyana, kısa bir süre içinde hikâyesini bitirmeyi başarmıştı. Kâğıt üzerindeki eserini görünce gözleri neredeyse faltaşı gibi açıldı. Gerçekten de tüm bunları o mu yazmıştı? Hikâyesi neredeyse kusursuz görünüyordu. Şaşkın bir şekilde, yazdıklarını defalarca okudu.

“Tebrikler, Ariyana! Hikâyenin başarıyla tamamlamışsın” dedi Bayan Sakina ve ona takdirle bakarak gülümsedi. Ariyana’nın kalbi, öğretmeninin gösterdiği bu coşkuyla sıcacık oldu.

Ariyana, elinde tuttuğu kalemi birkaç kez çevirdi. Az evvel onunla hikâyesini yazarken, çok özel bir güce sahipmiş gibi hissetmişti.

Bayan Sakina, günün sonunda kısa hikâye yarışmasının kazananını açıklayacaktı. Heyecan ve gerginlik hissi, Ariyana'nın damarlarında hızla dolaşıyordu.

Yarışmayı kazanabileceğini pek sanmıyordu. Yazı konusunda her zaman zirvede olan arkadaşları vardı ve onları geçebileceğinden şüpheliydi. Eğer Fisya değilse, kesinlikle Melisa kazanacaktı. Onun için ufak bir derece almak bile, iyi bir teselliydi.

**

Son ders gelip çattığında, Bayan Sakina yarışmanın kazananı duyurmak üzere sınıfa girdi. "Hazırsanız, bu sabah yapılan yarışmanın sonuçları açıklayacağım..."

Herkes suspus olmuş, birinci olan kişinin ismini duymayı bekliyordu. Ariyana da nefesini tuttu ve büyük bir merakla öğretmenini dinlemeye başladı.

Bayan Sakina heyecanla duyurusuna devam etti, "Kısa hikâye yarışmanın birincisi... Ariyana Mohd Roslee!"

Ariyana'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi attı.

İşte bu, tamamen beklenmedik bir şeydi!